

gøre det, som var langt vigtigere, nemlig at faa det store, faste Laan sluttet til en billigere Rente. Hvad kan det nytte, at Landet i et Par Aar faar relativt billige Laan, naar det bagefter skal slæbe omkring med det dyre Laan, naar det i 58—60 Aar derefter skal stønne under denne store Rentebyrde. Længe efter at den højtærede Finansminister er død og gaaet over i Historien, skal det ulykkelige Land betale, og saa er det en daarlig Trøst, at der var en Tid, 2 Aar, hvor den højtærede Finansminister var Finansminister, og da havde vi rent forbigaaende saa overordentlig billige Laan.

Den ærede Ordfører for Regeringspartiet (P. Th. Nielsen) opfordrede os til at pege paa, hvorvidt der i 1912 skulde være stiftet et billigere Laan. Men derigennem fordunklede han selve Sagens Kærne. Thi det, det kommer an paa, det, Spørgsmaalet drejer sig om, er netop dette: Lige fra 1910, da den nuværende Finansminister traadte til, og til dette Øjeblik har man — altsaa ogsaa i 1910 og 1911 — vidst, at det maatte og skulde ende med et stort, fast Laan. Hvilket Tidspunkt skulde der vælges? Hvornaar skulde man gribe det rette Øjeblik? Saa er det aldeles ligegyldigt, hvorledes Laanemarkedet i 1912 er; det maa netop sammenlignes med Aarene 1911 og 1910, ellers kan man ikke danne sig nogen begrundet Mening. Derfor er det fuldstændig forkert, naar den ærede Ordfører siger, at det er ingen Sammenligningsbasis, nu skrive vi 1912 og ikke 1910 eller 1911. Det er netop en Periode, hvori alle have erkendt — og den højtærede Finansminister i første Række —, at det maatte ende med et stort Laan, som man skulde tage, naar det gunstige Tidspunkt indtraf. Det er netop hele den Periode, hvor man maatte undersøge, hvilket Tidspunkt der var gunstigt og hvilket ikke, og hvor en Undersøgelse maatte føre til det Resultat, at det nuværende Tidspunkt i Løbet af disse 2—3 Aar var det relativt ugunstigste. Dette, tror jeg nu, tør anses for tilstrækkeligt konstateret.

Den højtærede Finansminister meddeler os imidlertid nu — og det vil jeg bede lagt Mærke til, det var ganske ejendommeligt —, at han af Hensyn til Udlandet undertiden maa udtrykke sig paa en Maade, naar han udtaler sig her i Tin-

get om disse Statsgældsanliggender, som ikke er beregnet paa os; det skal forstaas saaledes i Udlandet, men vi skulle ikke tage det rigtigt ordret. Det er den højere Klogskab, der saaledes dikterer hans Ord; der er en vis Dobbeltbundethed i dem; han kan ikke tale rent ud om Sagen, men vi maa nok endda kunne forstaa, hvad Meningen er. Det, maa jeg sige, gør herefter den højtærede Ministers Tale dobbelt vanskelig at forstaa. Naar den højtærede Finansminister herefter udtaler sig om finansielle Forhold, ved man aldrig, om det er Floridor eller Celéstin, der taler. Jeg tror, at det vilde være en bedre Maade, om man i de Materier, der her er Tale om, altid talte med samme Tunge. Jeg tror, at Rigsdagen har et Krav paa, at Finansministeren giver os fuldstændig Besked, og jeg tror ogsaa, at den danske Offentlighed har Krav derpaa, ligesom jeg tror, at den europæiske Finansverden ikke i nogen Maade lader sig dupere af, hvad for besynderlig kloge Vendinger den højtærede Finansminister finder sig foranlediget til at benytte her i Folketinget.

Den højtærede Minister var igen inde paa Spørgsmaalet om de faste Tilbud og Statens Stilling som ikke laansøgende, men han klarede ikke den Modsigelse, der laa deri, thi man kan ikke forlange et fast Tilbud og saa samtidig, som ogsaa det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) var inde paa, stille sig officielt op som ikke laansøgende. Det er derfor ligegyldigt, om der ikke har foreligget faste Tilbud, naar det er in confesso, og det benægtes ikke af den højtærede Finansminister, at der underhaanden har været Tilbud, som i alle Maader have været bedre end det nuværende. Jeg tror, at det i det hele taget er rent forkert, at man lægger saa megen Vægt paa Tilbudenes Fasthed. Nu ser jeg, at det ærede Medlem fra Kalundborg, naar det gælder om at værne hans egen Finansminister, pludselig lægger overordentlig Vægt paa, om Tilbudet er mere eller mindre fast. Det er til syvende og sidst ikke det, det kommer an paa; det er kun en rent formel Forskel. Det, det kommer an paa, er kun, om den fungerende Finansminister paa dette eller hint Tidspunkt, der er Tale om, kan faa Laan til den eller den Kurs, hvorom der er Tale, men selve Spørgsmaalet, om der